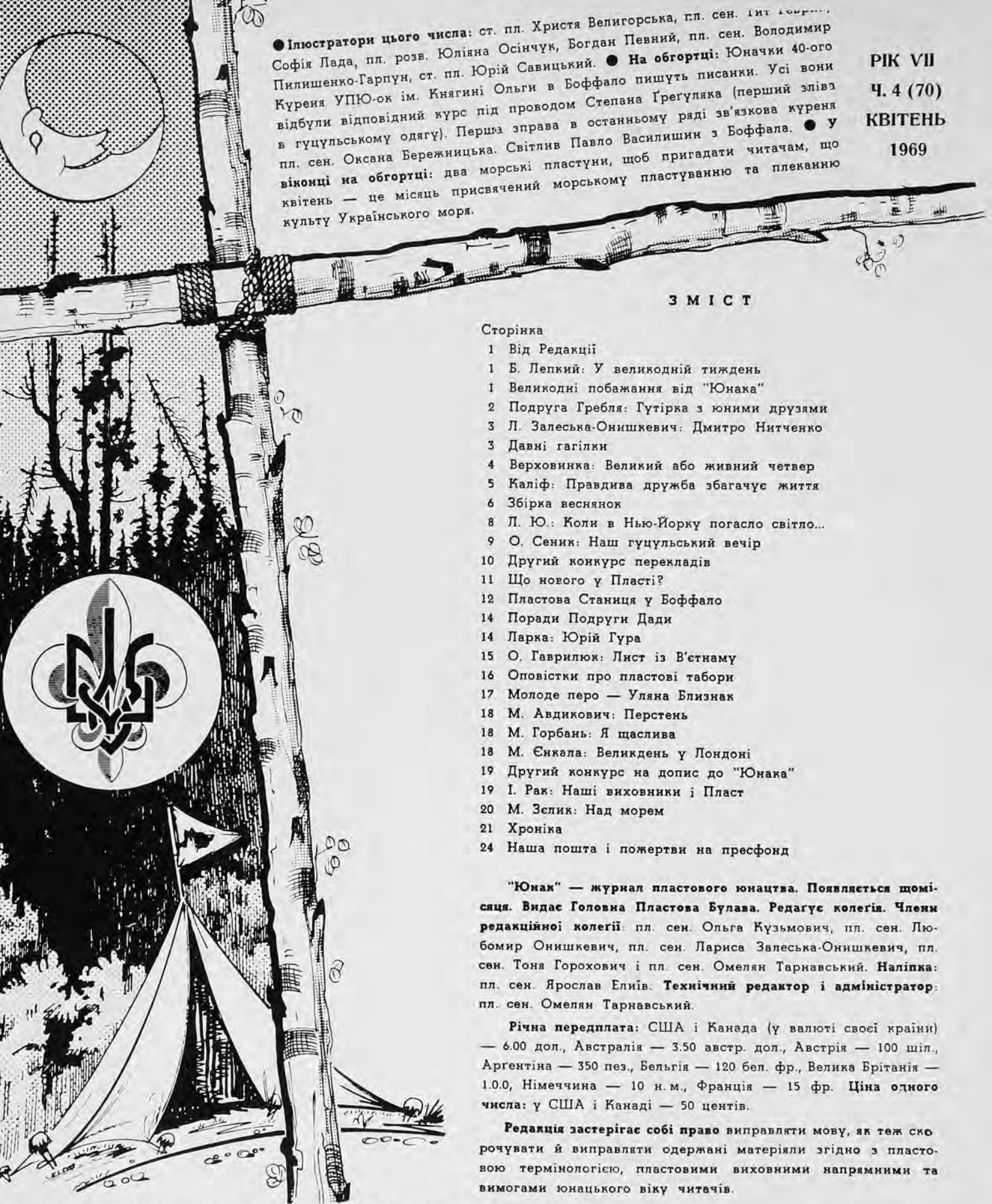

ЮНАК

КВІТЕНЬ 1969 APRIL

● Ілюстратори цього числа: ст. пл. Христя Велигорська, пл. сен. Гит Лей...
Софія Лада, пл. розв. Юліана Осінчук, Богдан Певний, пл. сен. Володимир
Пилишенко-Гарпун, ст. пл. Юрій Савицький. ● На обгортці: Юначки 40-ого
Куреня УПЮ-ок ім. Княгині Ольги в Боффало пишуть писанки. Усі вони
відбули відповідний курс під проводом Степана Грегуляка (перший зліз
в гуцульському одязі). Перша зправа в останньому ряді зв'язкова куреня
пл. сен. Оксана Бережницька. Світлив Павло Васишин з Боффала. ● у
віконці на обгортці: два морські пластуни, щоб пригадати читачам, що
квітень — це місяць присвячений морському пластуванню та плеканню
культу Українського моря.

РІК VII
Ч. 4 (70)
КВІТЕНЬ
1969

З М І С Т

Сторінка

- 1 Від Редакції
- 1 Б. Лепкий: У великодній тиждень
- 1 Великодні побажання від "Юнака"
- 2 Подруга Гребля: Гутірка з юними друзями
- 3 Л. Залеська-Онишкевич: Дмитро Нитченко
- 3 Давні гагілки
- 4 Верховинка: Великий або живий четвер
- 5 Каліф: Правдива дружба збагачує життя
- 6 Збірка веснянок
- 8 Л. Ю.: Коли в Нью-Йорку погасло світло...
- 9 О. Сенік: Наш гуцульський вечір
- 10 Другий конкурс перекладів
- 11 Що нового у Пласті?
- 12 Пластова Станиця у Боффало
- 14 Поради Подруги Дади
- 14 Ларка: Юрій Гүра
- 15 О. Гаврилюк: Лист із В'єтнаму
- 16 Оповідки про пластові табори
- 17 Молоде перо — Уляна Близняк
- 18 М. Авдікович: Перстень
- 18 М. Горбань: Я щаслива
- 18 М. Єнкала: Великдень у Лондоні
- 19 Другий конкурс на допис до "Юнака"
- 19 І. Рак: Наші виховники і Пласт
- 20 М. Зелик: Над морем
- 21 Хроніка
- 24 Наша пошта і пожертви на пресфонд

"Юнак" — журнал пластового юнацтва. Появляється щомісяця. Видає Головна Пластова Булава. Редагує колегія. Члени редакційної колегії: пл. сен. Ольга Кузьмович, пл. сен. Любомир Онишкевич, пл. сен. Лариса Залеська-Онишкевич, пл. сен. Тоня Горохович і пл. сен. Омелян Тарнавський. Наліпка: пл. сен. Ярослав Елиів. Технічний редактор і адміністратор: пл. сен. Омелян Тарнавський.

Річна передплата: США і Канада (у валюті своєї країни) — 6.00 дол., Австралія — 3.50 австр. дол., Австрія — 100 шіл., Аргентина — 350 пез., Бельгія — 120 бел. фр., Велика Британія — 1.0.0, Німеччина — 10 н.м., Франція — 15 фр. Ціна одного числа: у США і Канаді — 50 центів.

Редакція застерігає собі право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віку читачів.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N. Y., 11702, U.S.A.

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: YUNAK MAGAZINE, 2199 Bloor Street West, Toronto 9, Ontario, Canada.

YUNAK — a Ukrainian Monthly Magazine, published by PLAST, Ukrainian Youth Ass'n, 2199 Bloor St. West, Toronto 9, Ont.

Христос ВОСКРЕС!

Во істину Воскрес!

Дорогі Подруги і Друзі!

Вітаємо Вас нашим традиційним Великоднім привітом і бажаємо Вам знайти радість і віднову в цьому найбільшому із наших рокових свят.

Чи Ви подумали колись, здоровлячи у великодній час, або відповідаючи на великодній поздоров: «ВОІСТИНУ ВОСКРЕС», що цього такого гарного християнського звичаю нема в інших народів?

А в ньому стільки глибини та стільки радості і надії на перемогу добра над злом, у Христове Воскресення.

Хоча цей привіт від століть указує на побожність нашого народу і його віру — ми в'яжемо його ще з вірою у здійснення наших національних ідеалів.

У Вас, що вивчаєте українську мову у родинному домі, багато висловів і звичаєвих форм стають автоматичними. Ви повторяєте їх, не роздумуючи над їхнім значенням — бож це рідна мова, до якої не треба словника і не треба пояснення.

Спробуйте, однак, цим разом — коли прийде вкінці радісний великодній ранок і Ви вперше вітатимете найближчих святочним привітом: «ХРИСТОС ВОСКРЕС!» — прислухатися до цієї повної поваги і віри відповіді старших: «ВОІСТИНУ ВОСКРЕС» — «СПРАВДІ ВОСКРЕС!»

Може це таке справжнє українське привітання набере і для Вас, Молодих, цього глибокого, великого значення.

Ваша Редакторка

Богдан Лепкий

У ВЕЛИКОДНІЙ ТИЖДЕНЬ

У повітрі вже пахне весною,
Та зима ще не хоче вступитись,
Хоч березовий гай під горою
Умаївся дрібною травою.
В дебрах сніг лежить, як білі лати.

Між корчами цвітуть первокріти,
З гір струмками біжать зимні води.
Вже дудки з верби скрутили діти
І ну ж грати! Ну ж тобі трубити!
Аж луна по чорнім лісі ходить.

І хотілося б тоді, (не знаю
Чому), злізти з воза і полями
Йти і кожне дерево обняти в гаю,
І цілувати кожну квітку при ручаю
І до землі припасти як до мамі...

Земле. Моя ти рідна, люба нене!
Вітай мені із святами, з весною!
Покрийся збіжжя лавою густою,
Хай буря мимо йде понад тобою
І хай ім'я твоє буде благословенне!

Зрости в своїм родючім, чорнім лоні
Кожниське зерно, що з сівні упаде,
Хай приберуть тебе сади, левади,
І тихий мир між нами сяде,
Блаженні хай будуть спрацьовані долоні!

З РАДІСНИМИ СВЯТАМИ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ

вітаємо

ГОЛОВНИЙ ПЛАСТОВИЙ ПРОВІД,
КРАЙОВІ ПЛАСТОВІ ПРОВІДИ,

а особливо

ВСІХ ЮНАКІВ і ЮНАЧОК
ТА ВСІХ ЧИТАЧІВ і ПРИХИЛЬНИКІВ
НАШОГО ЖУРНАЛА.

Усім бажаємо обнови та зміцнення сил
до виконання своїх завдань.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Редакція та Адміністрація
«ЮНАКА»

Дорогі Юні Друзі і Подруги!

Хібаж Ви колинебудь вичікували Великодня так палко як ми, Ваші старші подруги і друзі, що проживали дитинство в Україні? Ви ж не мали щастя переживати такої всеохопливої радості, яка пливла з гомону великодніх дзвонів, з богослужб у церкві, із прекрасних обрядів, звичаїв, із писанок, гагілок, з незчисленних пісень і забав та інших форм святкування Великодня в Україні.

Вербна неділя давала нам пухнасті котики-бруньки, і ми з ними вганяли довкола церкви, кричали, шмагались, нагадуючи один одному, що ...«за тиждень — Великдень»...

А потім радість нас гонила десь у далекі обрії підглядати, як зацвіла пахуча рясць, як лелеки будують гніздо на млині, чи як на вершку смереки грак, повернувшись із вірію, залицяється до милої.

У Страсний Четвер у церкві ми вживались у глибини Божої скорботи, піддаючись чарові світла запашних воскових свічок і величності трагедії Голготи. Після відправ у церкві у скупченні темної, таємничої ночі повертались ми із горючими свічками додому, щоб на стелі надимити хреста.

Цілий тиждень у кухні господині приготувляли їжу на великодній стіл. Дітям не раз діставалося від мами за збитки, коли дитячі пальці не могли стриматись, щоб не скубнути родзинка з мазурка чи хвостика з печеного поросяти.

А Великодня ніч!... У цю ніч, коли життя наповняло світ ущерть, з радісного храму линував у небеса воскресний спів. Ми — діти піддавались силі нерозгаданої містерії воскресення, бож ми її відчували не тільки під впливом могутнього «Христос Воскрес!» розспіваної церкви, її ми спостерігали у природі, говорили про неї обряди, легенди, співали пісні, звичаї. З ними ми переносимо прабатьківські надії через сучасність у прийдешні дні.

Свячення пасок, писанок, смаженого і печеного, укладеного в декоративні кошики довкола церкви, відбувалося при співі хору і священника. Люди обіймались, вітаючись «Христос Воскрес!...» Посвятивши «яства», поспішали розговлятися, покласти край пісному голодуванню.

Під час Великодня столи в хатах ніколи не порожніли. Так велів звичай — гостити щонай-

щедріше всіх, хто загляне до хати, складаючи всім побажання, обділюючись свяченим яйцем, вітаючись «Христос Воскрес».

Та хіба ж можна передати все багатство настроїв, думок і переживань, які виринають при згадці про святкування українського Великодня?...

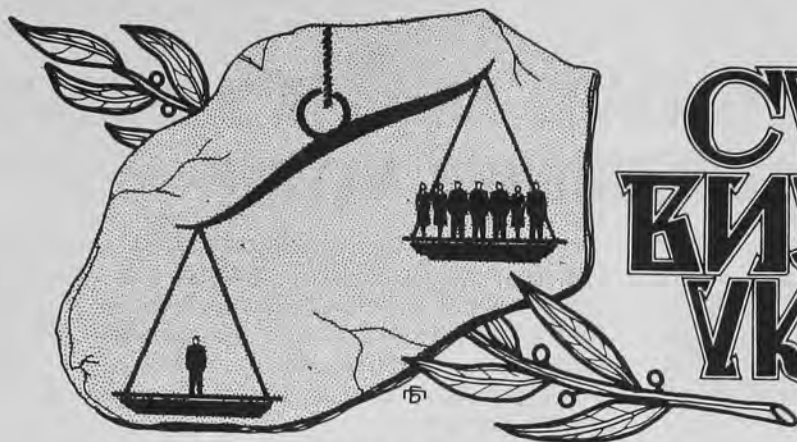
А що ж тепер з Великоднем в Україні?.. Ми знаємо, що уряд бореться з релігією, що в зовнішніх формах життя народу зникло багато ознак християнства. Люди криються із своєю вірою в Бога. Тому сотні, а може й тисячі церков опустіли, зневажені, зруйновані... Доля багатьох, неоціненної вартості релігійних пам'яток залежить від «браконьєрів» — духових лакеїв — у подібі Лободи з Гончарового «Собору». І хоча як Вам могли б подобатися ідеї соціальної рівності і братерства, що їх голосить комунізм, уже за одне те, що він намагається втручатися у Вашу душу, забороняє думати і вірити, як Вам бажається, — за саме це не можна годитися з ним. А що вже казати про те, як він виглядає на практиці?... Чи можна забути і простити те, що через нього стільки жертв безневинно і намарно склав наш народ?

Довгими віками і тепер бореться у нашому народі добро із злом. Народня уява убрала цю боротьбу у казку «Летючий корабель». Я її бачила якраз тими днями на екрані (фільм продукції Київської Кіностудії ім. О. Довженка). Покотигорошок — герой цієї казки, як символ добра, лицарства, захоплює дітей і старших, і тут і в Україні.

Ми віримо, що прийде на нашу землю живий Покотигорошок, поборе Змія, здійсняться ідеали свободи, рівності, братерства, що за них нібито змагається і комунізм. Але ніколи не назве ніхто добром таке з комунізму, як атеїзм, рабський послух диктаторам, вимушене братерство із «старшим братом» — москалем, устрявання в людську душу, заборона людям вірити у воскресення Христа, у Бога, в «живущу воду» із казки «Летючий корабель», в незбагненну могутню силу людського духа, що перемагає смерть...

Ваша подруга Гребля

СУЧАСНІ ВИЗНАЧНІ УКРАЇНЦІ

ДМИТРО НИТЧЕНКО

Прізвище проф. Дмитра Нитченка є одним з найвідоміших серед українців в Австралії, як і поза нею. В Австралії його ім'я пов'язане із культурно - громадським і літературним життям та шкільництвом. У цій країні проф. Нитченко перебуває вже 20 років; він представляє там Організацію Українських Письменників «Слово», ОПДЛ, є головою Літературно-

мистецького клубу в Мельборні та заступником голови Товариства Прихильників Творчості Миколи Зерова.

Літературна діяльність Д. Нитченка відома всім українцям під псевдом Дмитра Чуба. Він є автором шести книжок: «Шевченко в житті», «На гадючому острові», «Вовчання», «Це трапилось в Австралії», «В лісах під В'язмою» та «Живий Шевченко». Нещодавно вийшов також його «Український правописний словник», який зокрема пригожий для молоді.

ЛІТЕРАТУРА

Дмитро Нитченко ще молодим хлопцем (14-15 р.) почав писати вірші, на Полтавщині, де народився. Він закінчив пізніше Харківський Педагогічний Інститут (мовно-літературний відділ). Відколи він почав учити, більшість його (літературної і громадської) активності пов'язана із молоддю і для молоді. Молодь із захопленням читає такі його книжки, як «На гадючому острові» та інші. Проф. Нитченко також завжди заохочував молодь пробувати своїх сил в літературі, упорядковував окремі сторінки їхньої творчості. У шкільних підручниках чи молодечих журналах ми також часто зустрічаємо оповідання та поезії Д. Чуба, присвячених шкільній молоді.

Молодь і шкільні справи дуже близькі проф. Нитченкові. Десять років він очолював Українську Центральну Шкільну Раду в Австралії. Він започаткував там організувати кожного року двомісячники української книжки і преси. Це вже переводиться в життя 11 років, і за цей час поширено українські видання на більше як 40,000.00 доларів.

За редакцією Дмитра Нитченка-Чуба появилось також десять видань інших авторів та три альманахи «Новий Обрій». Українська громада в Австралії мала змогу почути численні доповіді проф. Нитченка на літературні теми. Молодь і ціла українська громада багато завдячують проф. Нитченкові в літературному і культурному житті.

Вдячна учениця

Лариса Залеська-Онишкевич

ДАВНІ ГАГІЛКИ

Прийшла до нас весна красна,
Гаївочку нам принесла;
Для дівчаток гаївочку,
Для парубків мандрівочку,
Станьте, дівчата, вколо,
Заспівайте си весело.

Із Борцізщини, Галичина

Та вже весна воскресла,
Та щось вона нам принесла;
На дівочки — віночки,
На жіночки — рубочки,
На хлопчиска — ший,
Бо в них довгі ший.

Із Скалатщини, Галичина

А вже весна воскресла, воскресла,
Щож воча нам принесла, принесла;
На жіночі рубочки, рубочки,
На дівочки віночки, віночки;
А парубкам шабельки, шабельки,
Щоб ішли до війни, до війни.

Із Бучача, Галичина

ВЕЛИКИЙ АБО ЖИВНИЙ ЧЕТВЕР

Святкування рокових свят в Україні визначається тим, що з ними пов'язані дуже давні народні звичаї. Великодні святкування, наприклад, в деяких околицях починалися вже в четвер Великого тижня. Досвіта цього дня, господиня розчиняла великі ночви (корито) тіста із білої муки, що з нього до полудня мала спекти перепічки. Печиво це не було для себе, для своєї родини, а для хапанок. У хапанки цього дня ходили діти і старші, а в першу чергу бідні і жабраки. Їх обдаровували перепічками, за що вони мають помолитися за душу того, за кого господиня сказала, наприклад, «за тата», «за маму» чи якогось іншого покійника з рідні. Звичайно, на кожну душу покійника в родині, була призначена окрема перепічка, а то й кілька. За кожну душу можна була давати по кілька перепічок, але кожну іншій особі, що приходила в хапанки.

Ходження в хапанки тривало більш-менш від години 11-ої передполуднем до 5-тої по обіді. Увечорі всі йшли до церкви на страсні відправи так звані «Страсти».

Біднішим людям, що, однак, не ходили в хапанки по хатах, як і тим, що з тих чи інших причин не могли дозволити собі на печення перепічок чи іншого печива (скоїлось їм у тому році якесь нещастя, як наприклад, вогонь, повінь), перепічку приносили до хати сусіди, рідня чи інші люди. Обдаровували їх також яйцями, сиром, салом або навіть к'уснем ковбаси, щоб у день Великодня не були вони голодні, щоб мали своє свячене, та щоб згадані були спільно з іншими також їм близькі покійники. Якщо в родині не було близьких покійників, то господиня, давши перепічку, прохала помолитись за душі в чистилищі.

Усі діти люблять ходити по хатах, і тому багатші діти також ходили в хапанки, але тіль-

ки до найближчої рідні та ще часом — до сусідів. Я також ходила в хапанки, але тільки до своєї баби. У баби сходились усі внуки — а було їх багато — і кожне мало приготувану для себе перепічку. Давши кожному з нас по перепічці і галунці, баба казала: «Змов Отченаш за душу стрія Дмитра».

Деякі господині пекли ще на «запас» й кукуци; це на випадок, якщо б не вистачило перепічок. Кукуцями обдаровували лише найбідніших дітей. Дорослим їх не давали, бо не випадало; вони не були з білої муки.

Звичай хапанок, пов'язаний тепер із Живним Четвергом, затримався із далекої давнини, може й з дохристиянських часів, коли з кожним днем тижня пов'язані були певні вірування і звичаї. У понеділок, напр., не вказаним було вибиратися в дорогу, бо можна було наразитися на небезпеку; у четвер не вільно було мити посуду, а навпаки — залишити трохи страв, щоб духи померлих і боги (очевидно, поганські) могли поживитись; у п'ятницю не давали вогню з хати, бо це могло принести нещастя тощо.

Звичай хапанок Живного Четверга напевно і досі зберігається в селі Печеніжин, біля Коломиї, в Галичині, бо там досі живе моя мати.

**

Пояснення:

Перепічка — це невелика округлої форми булка, завершена скромною прикрасою із того самого тіста. Бідним вона служила замість паски, і вони приносили її до свячення біля церкви на Великдень.

Галунка — це зварене закрощене яйце. Красили його найчастіше виваром з цибулиння.

Кукуци — це маленькі булочки, печені на блясі одна попри одну, звичайно з чорної, разової муки.

Подала «Верховинка»

ПРАВДИВА ДРУЖБА ЗБАГАЧУЄ ЖИТТЯ

Дорегі Юнаки і Юначки!

Не хочу сумніватися в тому, що деякі з вас уже навіть з вашого раннього життєвого досвіду знають, що людина, хочби як гарно і цікаво уклала собі життя, не буде ніколи уповні вдоволенна і щаслива, якщо не має близьких і ширих друзів. Найбільше вишукані життєві вигоди, коштовні розваги і гарні переживання, раніше чи пізніше, збуденніють, а життя людини залишиться порожнє і холодне, якщо в ньому не знайдеться місце на дружбу з іншими.

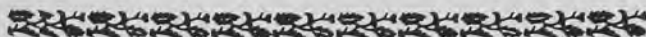
Матеріальні надбання, хвилові успіхи, а навіть молодість і краса — це явища проминальні, і не можна лише на них будувати життя. Людина за своєю вдачею і життєвим призначенням є «соціальною істотою». Їй призначено жити, рости і розвивати свої духові вартості та інтелектуальні здібності у співжитті з іншими. Однак, **найцінніша форма взаємин між людьми — це приятельська дружба.**

Дружби не можна ані купити, ані виміняти за ніякі матеріальні вартості. Дружба зростається і росте лише в тісних і ширих взаєминах, де обидві сторони мають **не лише дістати щось для себе, але теж і дати щось від себе.** Це двосторонній струм взаємин. У правдивій дружбі нема місця на егоїзм і експлуатацію. В ній обидві сторони мусять бути щирі, віддані одна одній, шляхетні і великодушні. У дружбі треба вміти співчувати, бути помічним, здібним розуміти людину, ділитися з нею радістю і смутком.

Молоді літа найкраще надаються для **плекання дружби**, а школа дає до цього великі можливості. Доброго приятеля з однієї класи згадують ціле життя. Навіть час і простори не пригнічують пам'яті про нього. Добрий друг завжди в нашій пам'яті живий, бо в ньому ми залишаємо багато із себе самих.

Пластування теж дає багато нагод для **нав'язування і плекання дружби.** У Пласті зав'язалася не одна тривала дружба, що живе і відновлюється десятками років, від веселкового, бурхливого юнацтва до підтопаного, сивоголового сеньйорського віку. Бо чи ж можуть бути ближчі і щиріші друзі аніж ті, що спільно відбували мандри, разом у зоряну ніч спали під одним шатром і з одного казанка виїдали прославлену пластову зупу. Спільно пережите в юнацьких роках пластування «добро і лихо» — це тривалий вузол не однієї справжньої дружби. В ній багатство споминів, тверда випробувана віра в людину, порятунок від не одного твердого удару химерної долі, а деколи і єдина потіха в житті.

Тому, Молоді Друзі, **зав'яжуйте і плекайте дружбу вже від Ваших юних днів!** Збагачайте і прикрашайте своє життя дружбою вже тепер,

1894 — 1969 р. — 75 років служби народам!

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

вітає з Великоднем

СВОЇХ КАНАДСЬКИХ ЧЛЕНІВ ТА ВСЕ
УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО
І ЗАКЛИКАЄ ТИХ, ЯКІ ЩЕ НЕ МАЮТЬ
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УНСОЮЗУ

статі

**ЮВІЛЕЙНИМИ ЧЛЕНАМИ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ
В 75-РІЧЧЯ ЙОГО СЛУЖБИ НАРОДАМ.**

Христос Воскрес!

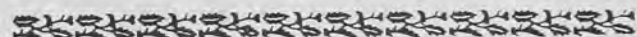
**Український
Народний Союз**

ЦЕНТРАЛЯ:
81 - 83 Grand Street
Jersey City, N.J. 07303
U. S. A.

Telephone: 201-HE-5-8740

КАНАДСЬКА КАНЦЕЛЯРІЯ:
18 Leland Avenue,
Toronto 18, Ont.
Canada.

Telephone: 239-7564

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛОК

У грудневому числі «Юнака» дописку (у дужках) під статтею «Українська мода стає популярною» на 19-ій сторінці прохаємо виправити так: За радянською пресою рисунки виконала для «Юнака» пл. розв. Марта Навроцька.

В січневому числі «Юнака», на 26-ій сторінці, остання ілюстрація представляє учасників 43-го курсу «Ради Орлиного Вогню» на Батурині біля Монтреалю, а не учасників 42-ої «Ради Орлиного Вогню» на «Вовчій Тропі».

Редакція

і залишіть місце для неї у своєму дальшому житті. Ніколи не забувайте одного: Хто має більше добрих друзів, той багатший у житті!

Пл. сен. Каліф

ЗБІРКА ВЕСНЯНОК

Цікава праця юначок з Нью-Йорку

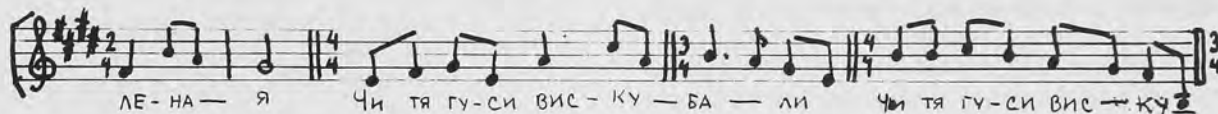
У рамках змагу для пластових юначок на терені США, що його підготувала та провела крайова референтка УПЮ-ок ст. пл. Дора Горбачевська, юначки виказали багато ініціативи та власної цікавої творчості.

Одним із таких виявів були збірки давніх, незнаних колядок і веснянок. Деякі із зібраних юначками колядки подали ми для наших читачів у грудневому числі «Юнака» з 1968 р.

У цьому числі з нагоди радісних Свят Великодня подаємо деякі із веснянок, що їх збрала

пл. розв. **Юліана Осінчук** із 2-ого куреня УПЮ-ок ім. Л. Українки в Нью-Йорку. Ціла збірка, що містить 12 веснянок, чепурно виготовлена із кольоровими прикрасами з узорів українського мистецтва, які зробили члени 2-ого куреня УПЮ-ок ім. Л. Українки, могла б появитися окремим виданням, яке не лише втішало б око, але давало б нашим пластункам багато нових можливостей вивчити незнані веснянки. Саме із цього приводу подаємо дві із цих веснянок на сторінках нашого журналу.

Травко муравко

Травко, муравко
Ой чого ти не зелена
Ой чого ти не зелена

Чи тя гуси вискували
Чи тя гуси вискували
Чи татари істоптали

Ганушко - Душко

„Га-нуш-ко Душ-ко, А встань ра-нень-ко, А вмий ли-чень-ко: ХТЯТЬ ТЕ-БЕ
 ЛЮ-ДИ ВЗЯ-ТИ, МИ ХО-ЧЕМ ТЕ-БЕ ДА-ТИ! 23. ЗА КО-ГО, МАМ-ЦЮ, ЗА КО-ГО,
 „Ой, ЗА МУ-ЖИ-КА, ЗА ДО-БРИХ-
 ЛЮБ-ЦЮ, ЗА КО-ГО, МА-ТІ - НОЧ - КО, ЗА КО-ГО, ЛА-СТІ - ВОЧ-КО?“ БО ЗА МУ-
 ЛЮ-ДЕЙ!“ „Ой, ПІ ДУ, МА-ТІ - НОЧ - КО, Ой, ПІ-ДУ, ЛА-СТІ - ВОЧ-КО!“
 ЖИ-КОМ РА-НО ВСТА - ВА-ТИ ОБІД ВА - РИ-ТИ У ПО-ЛЕ І-ТИ! Ой ПІ-ДУ
 МА-ТІ - НОЧ - КО, Ой ПІ-ДУ ЛА-СТІ ВОЧ-КО

1. „ГАНУШКО - ДУШКО,
 А ВСТАНЬ РАЕНЬКО,
 А ВМИЙ ЛИЧЕНЬКО:
 ХТЯТЬ ТЕБЕ ЛЮДИ ВЗЯТИ,
 МИ ХОЧЕМ ТЕБЕ ДАТИ!“
2. „ЗА КОГО, МАМЦЮ,
 ЗА КОГО, ЛЮБЦЮ,
 ЗА КОГО, МАТИНОЧКО,
 ЗА КОГО, ЛАСТИВОЧКО!“
3. „Ой ЗА МУЖИКА,
 ЗА ДОБРИХ ЛЮДЕЙ!“
 „Ой ПІДУ, МАТИНОЧКО,
 Ой ПІДУ, ЛАСТИВОЧКО!“
4. „БО ЗА МУЖИКОМ
 РАНО ВСТАВАТИ,
 ОБІД ВАРТИ,
 У ПОЛЕ ІТИ!
 Ой ПІДУ, МАТИНОЧКО,
 Ой ПІДУ, ЛАСТИВОЧКО!“

модель: г-н Роман Осипчук

записала: мр. роз. Юліана Осипчук

РИСЬ

КОЛИ В НЬЮ-ЙОРКУ ПОГАСЛО СВІТЛО

ВОВК

Хто не знає нашої домівки!... Великі залі і в них сходини гуртків — у кожному кутку одні чи двоє сходин.

Було це в той пам'ятний вечір, коли то в більшості стейту Нью-Йорк — від Канади — до Лонг Айленд погасло світло. Скільки про це історій написано, навіть фільм накручено.

А хто не пригадає, що було в нашій домівці!?

Це було саме перед дуже важливою виставкою праць, що була кінцевим етапом міжгурткових змагань у пл. станиці.

Гурток «Рисі» усю свою увагу присвятив виставці, бо хотів здобути «порядне» місце. І в той вечір — сиділи «Рисі» вкупці біля вікна та уважно викінчували мініатюру Козацької Січі.

— Хлопці, я підрахував, скільки приблизно ми могли здобути пунктів — каже гуртковий Андрій.

— Виходить, що не дуже добре стоїмо. Нас мало, то й небагато дістанемо за іспити уміlostей, присутність на зайняттях та інше. А ще й Мирон хворіє, ось уже кілька місяців... Єдина можливість — це здобути якнайбільше пунктів за експонат на виставці. Це нас може ще поставити на доброму місці в загальному точкуванні...

Хлопці мовчали. Здавали собі справу, що цього року їм не щастило. А на них же дивляться як на найстарший гурток молодші гуртки в курені... Тому й узялися за надзвичайно докладну працю моделю Січі.

— Не допоможе вам і Січ! — жартували «Вовки» із сусіднього стола. Вони були найповажнішими конкурентами.

— Ми й без Січі вас переможемо — відгукувались «Рисі». — Куди вам з вашими альбомами до виставки...

По домівці парадно проходила Мурка — кіця-маскотка «Оленів». Обнюхала всі гуртки і вискочила на коліна своєму власникові — Олегові. У другій кімнаті юнаки співають і вшивали. І ось у такий момент погасло скрізь світло! Юнаки почали сміятись, скакати, заціпати один одного. Галас — сміх! Нарешті станичний домівкар роздобув десь ліхтарку і засвітив. Ще хтось устиг купити свічок.

«Рисі» скрикнули... Їхня Січ була поламана... Із криком кинулись до «Вовків»:

— Поганці! Як ви сміли... чи пластуни так роблять?...

«Вовки» також перелякано дивились на модель:

— Та що ви, як ви можете таке про нас думати — виправдувались.

— Можемо, можемо! — кричав Юрко — Ви боялись, що ми виграємо...

Гуртковий «Вовків» звернувся до зв'язкового, що вже спішив до їхнього кутка.

— Друже зв'язковий, хтось поламав у темряві модель «Рисів». Вони обвинувачують нас. Я запевняю, що ніхто з «Вовків» цього не вчинив. Правда, хлопці?! — звернувся до «Вовків».

— Ясно, що ні — відповіли.

Зв'язковий був дуже заскочений тим усім. Не міг уявити собі, щоб знайшовся хтось, що вчинив би такий поступок.

— Принесіть ліхтарку ближче — сказав до хлопців.

Принесли ліхтарку, і зв'язковий почав приглядатися до руїн Січі. Раптом очі його засяяли, та в ту хвилину підійшов до гуртків Олег.

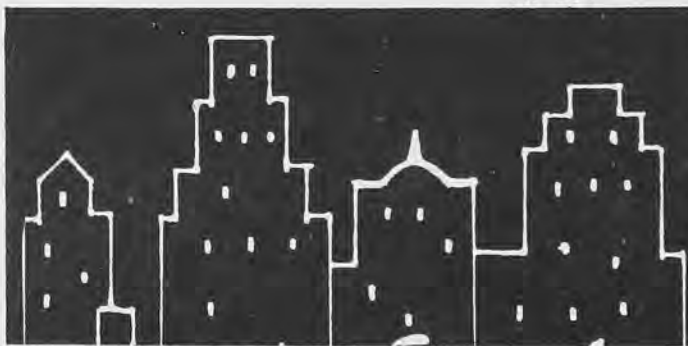
— Друже зв'язковий, мені здається, що... що це Мурка наробила такої шкоди. Коли згасло світло, вчинився крик — вона злякалась і вирвалась мені з рук. А бачу, що лапи в неї з піском...

— Так, це правда — потвердив зв'язковий, — дивіться, хлопці, на терен Січі.

Хлопці нахилились і побачили на піску дещо-де сліди котячих лап. Соромно стало «Рисям» перед «Вовками». Перепрошували, а «Вовки» спочатку ображено відмовчувались, а пізніше присунулись і допомогли приводити Січ до давнього стану. Олег хутко пішов з Муркою додому. І справді, «Рисі» першого місця за експонат уже не дістали, але навчилися, що не можна посуджувати пластунів про нечесні вчинки.

А Мурка собі з того нічого не робила. Отож, на наступні сходини Олег уважав за краще не брати її до домівки, але за якийсь час приніс, і вона знову проходила по домівці — зовсім невинно.

Л. Ю.

ДО НАШИХ ЧИТАЧІВ!

З незалежних від Редакції і Адміністрації «Юнака» причин це число «Юнака» за квітень ц. р. появляється, на жаль, із запізненням. Наших передплатників і читачів прохаємо вибачення.

АДМІНІСТРАЦІЯ «ЮНАКА»

НАШ ГУЦУЛЬСЬКИЙ ВЕЧІР

"Де гори Карпати,
Де Писаний Камінь..."

Гуцульщину називають перлиною української землі. І справді, аж ніби видно зелені гори й полонини, бистрі гірські ріки та струмочки, чути звук трембіти... Описана ця барвиста частина України в багатьох поетичних творах, оспівана у піснях.

І от ми, юначки 34-го куреня ім. 500 Героїв з Кінгіру в Сиракузах, США, захотіли ближче пізнати цей чудовий край. Почали вивчати гуцульські пісні, звичаї, навіть зорганізували 3-денний курінний табір, присвячений Гуцульщині.

А в неділю 8 грудня 1968 р. влаштували Гуцульський Вечір. Ми всі були в гуцульських одягах, сиділи на сцені, що була не сценою в той час, а затишною гуцульською хатою із килимами, ліжниками, веретами, скатерками, серветками, вишиваними подушками. Стіни були прикрашені образами: Едварда Козака — «Гуцул», Петра Андрусєва — «Гуцули», а також образ Матері Божої — плоскорізьба Григора Крука. На столах можна було бачити кераміку, різьблені тарілки, касетки, вишивки і багато інших дорогих речей.

Перша частина програми — це розповідь у формі мандрівки по Гуцульщині; кожна юначка розповідала про якесь місто або якусь цікаву місцевість. Розповідь була переплетена гарними гуцульськими піснями, ліричними віршами.

Наша мандрівка починається у старовинній гуцульській столиці — Коломиї. Саме Коломийчани найтривкіше зберігають свої традиції. На всю Україну прославились вони святом пісні у весняні дні, коломийками, яких і назва походить від міста Коломия.

Із Коломиї мандруємо через Яблунів і ліською стежкою доходимо до гори Лебедин. У кутку галлявини знаходиться овіяне легендами Лебедине озеро. Одна юначка розповідає легенду про те, чому на озері немає вже лебедів. Тоді продовжуємо путь у село Шешори. Доріжкою віді можна зайти до відомого водоспаду — Шешорівського Гука. Саме над цим водоспадом була скомпонована популярна пісня «Гуцулка Ксеня».

Приходимо до Косова над річкою Рибницею. Найбільше Косів славиться вишивками, різьбарством, ткацтвом. На південний захід від Косова, у долині тієї самої річки Рибниці, є село

МІРЯНО 1:500 000
0 10 20 30 40 км

ГУЦУЛЬЩИНА

Юначки — членики 34-ого куреня УПУ-ок ім. 500 Героїнь із Кінгіру в Сиракузах в народніх одягах на тлі виставки.

Яворів. Це село знане вишиваним одягом, а також славне тим, що в ньому народився й жив відомий гуцульський різьбар Юрій Шкрібляк.

З Яворова мандруємо до Криворівні. Це мальовниче село Верховини, відоме тим, що його відвідували або в ньому жили видатні українські письменники і малярі. Улюбленим місцем прогулянок Івана Франка у цих околицях був «Писаний Камінь», на якому він обдумував і писав окремі частини своєї поеми «Мойсей».

Із Криворівні, долиною ріки Чорного Черемоша, мандруємо у село Жаб'є, яке від 1962 року називається Верховина. Кожного прибулого зачаровує краса гуцульського одягу, багато вишиті кептарі, сорочки, запаски.

Із Жаб'я провадить дорога на південь до села Буркут. Лісовою стежкою попри Шибене озеро виходимо на гору Піп Іван.

Хребтом Чорногори переходимо ряд високих гір і доходимо до найвищої з них — Говерлі. З Говерлі прямуємо на Ворохту, де знову можна побачити чудові народні одяги, вишивки, тканини, різьби. Тоді переходимо через Космач, Березів Нижній, Княждвір і знову зближаємося до Коломиї.

У розповіді також згадали ми про славу річку Черемош, опришка Олексу Довбуша та про

Юначки рецитують уривки з поеми Олеся Бабія п. н. «Гуцульський Курінь»

участь гуцулів у рядах наших військових формацій: УСС, УГА, Карпатської Січі, а останньо в рядах УПА.

Після розповіді гостям подавали чай, а юначки з Ютики танцювали гуцульські танки. Також була інструментальна точка — пл. прох. Марта Шаран із Сиракуз грала на флейті. Після перекуски гості оглядали виставку, для якої ми присвятили чимало часу.

У часі цього вечора відбулося теж тягнення лотерії, на якій головною виграшою була лялька в гуцульському одягу, який зробили самі юначки. Увесь дохід із цієї лотерії, 100.00 дол. — ми передали на потреби ОПДЛ.

Після цього вечора багатьом із нас здалося, що ми побували на Гуцульщині — почули пісні, коломийки, побачили барвисті одяги, помандрували по Карпатах... А надворі падали великі клапті снігу, було навколо біло, холодно і нам на хвилину здавалося, що ми на Чорногорі...

С к о б !

Пл. уч. Оксана Сеник

34 курінь УПУ-ок ім. 500 Героїнь із Кінгіру
Сиракузи, США

ДРУГИЙ КОНКУРС ПЕРЕКЛАДІВ

Конкурс перекладів, що постав при Літературному Конкурсі СФУЖО із фундації д-ра Софії Парфанович, був проголошений у 1967 р. у пластовому журналі «Юнак». Предметом Конкурсу був уривок із повісти Софії Парфанович п. н. «Такий він був». Уривок п. н. «Небезпека» змальовує переживання собаки в бурхливих переломах 2-ої світової війни.

До Конкурсу зголосилося 8 учасників з-поміж пластового юнацтва. Вони всі перекладали уривок з української англійською мовою. Їх переклад розглянуло Жюрі — Оксана Драган, голова, а Лариса Онишкевич і Марта Трофименко, члени. За однозгідною їх постановою одержав:

Володимир Дозорський із Ірі, Па — нагороду в сумі 50.00 дол., Славко Курчак із Іст Мідов, Н. Й. — перше відзначення, Рута Панчук із Чікаго і Олесь Стадник із Едмонтону — друге відзначення.

Переклад «Небезпека» появиться незабаром у журналі «Наше Життя». Молодих перекладачів заохочуємо до дальшої праці у перекладах; цієї вмілості потребує наша література.

Недавно фундаторка Конкурсу перекладів бл. п. Софія Парфанович відійшла у вічність. Не дожила вона проголошення висліду Конкурсу, що мав за предмет її твір. Та в її пам'ять будемо продовжувати це діло, що заохочує молоді здібні сили до праці над перекладами.

Комітет Літературної Нагороди

ЩО НОВОГО

Дещо про Пласт в Австралії

У Пластовій Станиці Мельборн, Австралія, відбулася у квітну неділю м. р. виставка писанок, які писали наші пластунки. На горішній світлині писанки, виготовлені старшими пластунками. Біля столу з писанками ст. пл. Осія Венгринович. На долішній світлині писанки написані юначками, яких репрезентує пл. юначка Надія Павук.

Закликайте Ваших друзів і приятелів
передплачувати і читати «Юнака»!

У ПЛАСТІ?

Пластова Станиця в Сиднеї є однією з найактивніших на терені Австралії. В останньому році включилося в працю у цій станиці більше старшого пластуна, і тепер кошовими пластунок і пластунів є члени старшого пластуна.

Кіш пластунів нараховує 123 члени і має багато активних старших пластунів, що провадять виховну працю з юнацтвом.

Пластова Станиця в Сиднеї відома із того, що з усіх пл. станиць у Австралії вона найкраще збрала передплати на пластові журнали, зокрема на «Юнака», про що ми вже давніше писали. Зібрання цих передплат — це заслуга невідомого пл. сен. Василя Матіяша, кол. станичного в Сиднеї, який крім цього постійно веде пластовий хор «Юний Боян».

Минулого року Пластова Станиця в Сиднеї була господарем Ювілейної Пластової Зустрічі на своїй оселі «Холодний Яр», підготовка якої коштувала членів пл. станиці та Пласт-приятелів багато праці.

Ювілейна зустріч і приїзд на терен Сиднею великої кількості пластунів і пластунок був для Пластової Станиці великим переживанням і поштовхом до дальшої активної праці.

Колядники Пластової Станиці у Сиднеї, Австралія, що під час цього річних Різдвяних Свят заколядували для пластової станиці 349.00 австрал. дол. Всі вони є пластовими юнаками чи юначками та членами пластового хору «Юний Боян». У першому ряді: Мирося Івасик, Марійка Бараняк, Тереса Бардин, Івась Фільварків, Стефко Приказа і Стефко Менцінський. У 2-ому ряді: Люся Бараняк, Оля Грабовська, Сюзанна Бардич, Михась Худа, Даньо Гарасимів і Андрійко Теодорович (новак). Посередині у першому ряді пл. сен. Василь Матіяш, кількарарозвий голова Пл. Станиці в Сиднеї, диригент пл. хору «Юний Боян» і великий прихильник та зразковий співробітник адміністрації «Юнака».

Пластова Стан

Пластова Станиця у Боффало, хоча і не належить до найбільших на терені США, але зате напевно до найславніших.

Це завдяки тому, що саме у Боффало поселився був сл. п. Начальний Пластун, Сірій Лев, який став душею пластового життя та стимулом до все нової активності Пластової Станиці.

Приїхавши до Боффало з Німеччини, Сірій Лев уже в 1949 р. заклав тут Пластову Групу, а рік пізніше, у 1950 р., підшукав і закупив при допомозі пл. сен. М. Борачка та групи пластових сеньйорів першу на терені США пластову оселю під літні табори, яку назвав «Новий Сокіл», нав'язуючи до традиції «Сокола», славного місця пластових таборів у Карпатах, у Галичині.

Від цього живого і повного плянів початку Пластова Станиця пройшла вже 20 років невгавної праці та прямування до кращого. Із Пластової Групи створилася Пластова Станиця, яка в 1952 р. мала 40 новацтва і юнацтва та 20 пл. сеньйорів і старшого пластуна. Уже в цьому самому році на новозакупленій площі під табори посаджено 500 деревець і пророблено найважливіші праці так, що була можливість примістити там 120 пластунів і пластунок у літніх таборах. У цьому році постає також гурток Пластприяту, який цілий час активно допомагає у розвитку Станиці та розбудові «Нового Сокола».

Сьогодні Пластова Станиця має 28 членів новацтва, 81 членів юнацтва, 20 старшого пластуна і 18 пл. сеньйорату. Пластова Оселя «Новий Сокіл» розбудовується, має басейн, два курені, щороку влітку таборує на ній пересічно 200 пластунів і пластунок.

«Залізним» станичним Пластової Станиці є пл. сен. Олександр Бережницький, який дбає про порядок і послідовність пластової виховної праці без уваги на всі додаткові завдання, які члени Станиці мусять виконувати. Треба знати, що Пластова Станиця у Боффало з уваги на своє центральне положення та осідок Начального Пластуна, Сірого Лева, була господарем багатьох пластових з'їздів, зустрічей і нарад та зразково вив'язувалася із цих своїх додаткових завдань.

Але, незалежно від цієї активності — ми всі будемо завжди думати про Боффало з виїмковим сантиментом і пієтизмом — бо ж там спочиває серце Українського Пласту — його перший Начальний Пластун!

Усі поміщені тут світлини (крім однієї, на якій це зазначено) виконав пл. сен. Маріян Борачок із Боффало.

Ща у Боффало

ПОЯСНЕННЯ ДО СВІТЛИН:

Сл. п. Начальний Пластун Сірий Лев (посередині) в товаристві пл. сен. Маріяна Борачка з Боффало на фармі п. Качора (зправа) в Бостоні філія Боффало під час пошукувань за відповідною на пластовий табір площею для Пл. Станиці в Боффало. Світлина з 1950 р.

Прапори юнацьких куренів під час святкування 25-річчя Першої Дивізії УНА з нагоди таборового дня на пл. оселі "Новий Сокіл" біля Боффало влітку 1968 року.

Барабанщики табору УПЮ-ів на "Новому Соколі" влітку 1968 р.

Частина експонатів пластової виставки в Боффало, влаштованої місцевою пл. станицею з нагоди "Тижня Пластуна" в 1954 р.

Зв'язковий 27-ого куреня УПЮ-ів ім. гетьмана Пилипа Орлика в Боффало, пл. сен. Маріян Стасюк, передає новопосвячений прапор хорунжому. Перед портретом Дрота місцевий парох о. д.р Павло Івахів, що посвячував прапор. Світлина з травня 1968 р.

Влітку 1957 р., на пластовій оселі "Новий Сокіл" біля Боффало, відбулося в присутності Начального Пластуну Сірого Лева і Засновника Пласту Дрота, що в тому часі гостював у США, посвячення прапора Самостійного Гуртка УПЮ-ок в Боффало, що пізніше був затверджений як 40-ий курінь УПЮ-ок ім. княгині Ольги, зв'язковою якого є пл. сен. Оксана Бережницька. Містимо ці світлини з акту посвячення.

Між частиною учасників посвячення, що тримають в руках ленту, бачимо між іншими (зліва направо): пл. сен. Оксану Бережницьку, Дрота, Сірого Лева, пл. сен. Леоніда Бачинського і пл. сен. Олександра Бережницького, довголітнього голову Пл. Станиці в Боффало (п'ятий зліва).

Члени Пл. Станиці в Боффало зібрані з нагоди "Дня Пластуна" в грудні 1968 р. Світлив Павло Василюшин, Боффало.

НОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ МИСТЕЦЬ У США

Юрій Гура

Юрій Гура народився 1930 р. у Львові. Свою мистецьку освіту він почав у Краківській Академії Мистецтв 1950 р. Там він студіював шість років. 1961-го року він доповнює свою мистецьку освіту у Львові, потім у Києві, Ленінграді і Москві. Він брав участь у багатьох виставках малярства та графіки у Кракові, Варшаві, Познані, Лодзі, Югославії і Празі.

Картини Юрія Гури (олії, акварелі, графіка) є в музеях Польщі, Японії (в Пропамятному Музею у Гірошімі) та інших. Його стиль має імпресіоністичне забарвлення. Зокрема цікаві і сильно виходять у нього обличчя людей і портрети.

Тепер Юрій Гура живе у Філадельфії. Курені УСП-ок і УПС-ок «Перші Стежі», після успішної виставки мистців Якова Гніздовського та Зиновія Онишкевича (минулого грудня), улаштували в лютому ц. р. одно-особову виставку нашого нового мистця на цьому континенті — Юрія Гури.

Ларка

Дорога Дадо!

Як потрібно українських хлопців, то тяжче їх знайти як 100.00 дол. на дорозі. Зате в американській школі тяжко від американських хлопців відогнатися.

Мої батьки не дозволяють мені іти на мій «сініор пром» з американцем.

Порадь мені, як і звідки взяти українця, і як вийти із цього лиха.

Оксанка

Дорога Оксанко!

Якби я знала добру «пораду» на це «лихо» — то я б уже її давно дала всім нашим українським дівчатам.

Тоді не було б стільки сумних Оксанок, що не мають із ким піти на свою першу велику забаву і що не мають із ким «ходити»...

«Безпорадна» Дада

Дорога Подруго!

Чи Ви можете мені подати адресу тієї дівчини, що завжди оголошує дарункову передплату «Юнака»?

Зацікавлений

Дорогий «Зацікавлений»!

Боюся, що адміністрація «Юнака» ніколи не зрадить адреси тієї дівчини, що ми її оглядаємо у кожному числі «Юнака» на тих сторінках «Юнака», на яких проголошуємо дарункові передплати. Це таємниця адміністрації.

Зате я дуже радо постараюся Тобі адресу Оксани і десятка інших гарних, милих і молодих наших пластунок.

Подруга Дада

**Разом з передплатою прохаємо
вислати пожертву на ПРЕСФОНД!**

**ПРИЄДНАЙТЕ «Юнакові» в цьому
році одного ПЕРЕДПЛАТНИКА!**

НАШІ ПЛАСТУНИ У В'ЄТНАМІ

Містимо уривки із листа нашого пластового друга, відомого новацького виховника і лікаря, пл. сен. Ореста Гаврилюка, що тепер перебуває на військовій службі у В'єтнамі. Його думки цікаві та вартісні для всіх, а перш за все для тих наших пластунів, яким стелиться ця сама дорога. — Редакція

«...Назагал ситуація у В'єтнамі дуже нагадує мені пластовий табір. Багато подібних елементів: устанання «до схід сонця», «фас», рання збірка, перегляд, денні зайняття, спорт — коли є на це час, стійка, брама, огорожа тощо. Різниця від пластових ігор передусім та, що гра йде за багато вищу ставку. Від чуйності стійки, бистроти думки, орієнтації в терені, знання природи, швидкості реакції, уміння першої допомоги — залежить життя твоє і твоїх друзів.

Це все речі, про які можуть написати та напевно пишуть усі пластуни, що тут перебувають.

Одначе, мені, як найстаршому із цієї «чесної громади», личить подумати над деякими підставовими питаннями, що впливають із нашого побуту тут.

Передусім: чому ми тут і яке наше завдання?

Для мене наша участь у в'єтнамській війні є реалізуванням Трьох Головних Обов'язків пластуна в житті. Боротьба з комунізмом — на якому це не було б фронті — є боротьбою із тими, що заперечують існування Бога. Така боротьба є виявом вірності Україні. На покоління, яке сьогодні воює у В'єтнамі, спало почесне завдання — плекання українських військових традицій. Хто знає, коли знання військової штуки, здобуте тут, доведеться застосувати в іншому місці — може навіть і в Україні?

Поміч іншим — як Вам відомо, це та ділянка, що лягла в основу моєї вибраної професії. А тут, коли ми помагаємо в'єтнамцям дати відсіч ворогові, коли стараємося запобігти лихові місцевого населення, коли ділимося своєю скромною вояцькою пайкою, коли помагаємо їм відбудувати поруйновані села, коли лікуємо їхніх немічних, хворих дітей — то це є реалізуванням Другого Пластового Обов'язку.

І вкінці — життя за пластовим законом. Пластовий стиль життя є найкращою запорукою успіху, зокрема в обставинах, коли не знаєш,

що чекає тебе завтра, за годину чи за п'ять хвилин. Коли ситуація часом стає надзвичайно складною, коли не знаєш, як далі поступити, саме пластовий закон стає підставою здорових думок і розумного поступовання.

Так для нас усіх, пластунів, є самозрозумілим, що те, що ми винесли із Пласту, стає нам тепер дуже у пригоді.

Ми часто чуємо закиди, зокрема у США, що Пласт надто мілітаристичний, що в ньому, нібито, забагато т. зв. «капральщини», що пластові табори заважкі і повинні бути передусім місцем відпочинку в люксових обставинах. Але ми бачимо, що сучасна дійсність кладе дуже високі вимоги до нашої молоді, а всі знаки вказують на те, що ці вимоги стануть ще вищими в майбутньому. Тому Пласт, на мою думку, повинен бути кузницею характерів, але й вогнищем, у якому кристалізується патріотизм і заправа до життя. Коли для цих цілей потрібно трохи мілітаризму, то тут нема нічого злого. Він лише підготує наших юнаків до того, що їх у житті неодмінно чекає.

А вислід доброї пластової заправи бачимо найкраще на наших друзях, що стоять тепер зі зброєю в руках у В'єтнамі...

Пл. сен. Орест Гаврилук

Пл. сен. Микола Кравців — "Токо" (зправа), абсолювент Військової Академії у Вест Пойнт, США, і майор американського війська, удруге на службі у В'єтнамі, відвідує пл. сен. Ореста Гаврилюка, лікаря-майора американської армії (зліва).

ШКОЛА БУЛАВНИХ

УВАГА! СТАРШІ ЮНАЧКИ!

● Рівночасно із «Лісовою Школою» для пластуників відбудеться на терені США, на пластовій оселі «Бобрівка», біля Гартфорду, Конн., «Школа Булавних» для пластунок. Цей табір для вишколу булавних таборів пл. юначок буде тривати 2 тижні, від 29 червня до 12 липня ц. р.

● Зголошення старших пластунок і юначок, що склали принаймні другу пробу УПЮ і покінчили 16-ий рік життя та які мають охоту стати таборовими провідницями юнацьких таборів, приймають до 15 квітня ц. р. **Зголошення треба слати на адресу КПС у США із зазначенням «для Школи Булавних».**

● Зголошені пластуни перейдуть упродовж квітня і травня **кореспонденційний курс**, після якого провід вишколу повідомить їх остаточно про їхнє прийняття на табір.

● **Вписує** на вишкіл, платне при зголошенні, 10.00 ам. дол., а оплата за табір 55.00 ам. дол.

● За переведення цього табору-вишколу **відповідають** ст. пл. Дора Горбачевська і ст. пл. Оксана Бачинська із куреня УСП-ок «Ті, що греблі рвуть».

● Охочих кандидаток, юначок із терену США і Канади, **просимо зголошуватися** якнайшвидше, бо число учасниць табору дуже обмежене. Зголошення треба вислати до 15 квітня ц. р. на адресу:

Mrs. Olha Kuzmowych, c/o Plast-KPS, 140 Second Ave., New York, N. Y., 10003, USA.

СПЕЦІАЛІЗАЦІЙНИЙ ТАБІР

для юнаків і юначок зацікавлених у спеціалізаційному пластуванні.

● Чорноморська Рада (Курені УПС-ів і УС-П-ів «Чорноморці» та Курінь УСП-ок «Чорноморські Хвилі») організує влітку ц. р. спеціальний табір для морського і літунського пластування.

● Табір відбудеться у часі від 16 до 29 серпня ц. р. над сзером у Парку Адірсидакс, стейт Нью-Йорк.

● У таборі можуть узяти участь юнаки і юначки: від 15 року життя, із закінченою 2-гою юнацькою пробсю, як також старші пластуни і пластуни.

● Учасники будуть **таборувати під шатрами** в окремих таборах для пластуників і для пластунок.

● Завданням табору — дати учасникам **практичний та теоретичний вишкіл** у морській та літунській ділянках, залежно від того, яку ділянку учасник вибере.

● Оплата табору — 70.00 дол.

● Близьчі інформації дають:

а) пластунам — ст. пл. Зірка Мілянч
Miss Z. Milanych, 13 E. — 7th St.,
New York, N. Y., 10003, USA.

б) пластунам — пл. сен. Ярослав Лучкань
Mr. Y. Luchkan, 106 Seymour Ave., West Hartford,
Conn., 06119, USA

ХТО ЗМІНЯЄ АДРЕСУ

хай зараз повідомить про це адміністрацію "Юнака", подаючи свою давню й нову адресу.

ВИРІВНЯЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ЗА „ЮНАКА“

ЗА 1969 РІК -- 6.00 ДОЛЯРІВ!

МОЛОДЕ ПЕРО !

УЛЯНА БЛИЗНАК

Улянi тепер 16 рокiв, i вона живе з батьками у Нью-Йорку. В юнацтвi вона активна членка 30-го куреня УПЮ-ок iм. С. Галечко. Здобула вже ступiнь пластунки-вiрлицi.

Саме цього року кiнчає вона середню школу, Домiнікан Академiю, де є визначною ученицею i редакторкою шкiльної газетки.

Уже змалку в Уляни є зацiкавлення лiтературою, а передусiм вiршами. Її перший вiршик п. н. «Чоботятка янголяток» був друкований у дитячому журналі «Веселка» у 1962 р., коли Уляна мала дев'ять рокiв.

Вiршi Уляни англiйською мовою друкували на сторiнках англомовної частини щоденника «Свобода».

Однак, Уляна попрацювавши нал кращим опануванням української лiтературної мови, зосередилася тепер над творенням рiдною мовою, а її спроби ми вже мiстили не один раз на сторiнках «Юнака». Останньо наша молода подруга виголосила свiй вiрш на святi 20-рiччя Пластової Станиці в Нью-Йорку, написаний iз цiєї нагоди.

Друкуючи її останнi вiршi, бажаємо Улянi дальших успiхiв i сподiваємося здобути її як постійну співробітницю нашого журналу.

ЗА ВІКНОМ

То може небо
за вікном,
Де доріжок не видно,
тільки пух вкриває
білу землю.
Де навіть дерева спокійно
вкланяються
та колихають вітер
білими гілками.
І мов ангели хмари снігу
перепливають небо.
Може...

Пл. вірл. Уляна Близнак

ПЛАСТОВІЙ СТАНИЦІ В НЬЮ-ЙОРКУ

Вже двадцять рокiв тут живе Станиця,
Продовжує iдею пластову,
В великiм мiстi ватру Сокола будує
І від малят виховує провідникiв,
щоб берегти Вогню.

Вже двадцять рокiв.
Скільки в тому часi

вона вже врятувала
таких, що може i не знали б, хто вони
i де їх рiд

Вона їм розказала все.
Про Україну, про степи, про море,
Заохотила до пiсень

до мандрiв

до пригод.

Вона нам показала приязнь,

дорогу до висот,
мету у нашому життi.

Пл. вірл. Уляна Близнак
30 Кур. УПЮ-ок iм. С. Галечко
Нью-Йорк, США

ПРОХАЄМО ЗАПЛАТИТИ ПЕРЕДПЛАТУ

ЗА 1969 РІК

ЗА „ЮНАКА”

6.00 ДОЛЯРІВ!

Махове перо

ПЕРСТЕНЬ

Я перстень. Я народився в робітні старого золотаря. Він вибрав кілька нуггетів, стопив їх і викував мене у формі блискучої обручки, що могла обняти палець молодої дівчини. Навкис по мені лежить листок; на самій його середині золотар умістив саякий шафір. Я добре пригадую собі сміх, що розхилив уста старого мистця і блиски утіхи та задоволення в його очах, коли він покінчив увечері свою працю. Уранці мене розміщено у вигідному футералику на вітрині Тіффані.

Незабаром почали перед вітриною зупинятися перехожі. Їхній погляд швидко віднаходив мене і не хутко переносився на другі предмети вистави. Ще перед обідом зайшли дві жінки до крамниці. Зразу попросили подати їм мене. Без вагання заплатили ціну й взяли мене із собою.

Цього ж іще вечора відкрила мене біля своїх тарілок донечка однієї із пань, що закупили вранці мене. Її нетерплячі пальці відчинили футералик; молоді очі спочили на мені. Момент мовчанки — а відтак оклик захоплення градуантки. Вона кинулася на шию мамі, згодом усім хененому батькові.

Від цього вечора почавши, ми обоє не розлучаємося.

пл. уч. Марта Авдикович

(із юнацької одноднівки «Маківник»)

ЖУРНАЛІСТИЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЮНАЦТВА

ЮНАЧКИ З БОФФАЛО ВІДЗНАЧАЮТЬ СВЯТО МОРЯ

«Наш курінь бере участь в цьогорічних курінних змаганнях. Однією з вимог змагань було вибрати місто або область України та познайомитись із його участю в нашій визвольній боротьбі.

Ми вибрали Одесу. Запитаєте чому. Тому, що саме в році початку змагу припадав 50-річний ювілей від хвилини, коли 29 квітня 1918 р. на кораблях Чорноморської флотії піднесено українські національні прапори. Чорне море увійшло у склад відновленої української держави. Для відзначення цієї події ми вирішили вибрати Одесу, щоб краще запізнатися із цим великим портом та краще пізнати ролю, яку Олеса і Чорне море відіграли й відіграють у нашій історії...»

Так пишуть юначки про свій вибір у курінній газетці п. н. «Смолоскип», що її вони видали для цього змагу. У газетці подають інформації про Одесу, вірші, як також спомини про літні табори та пластову діяльність. Це ще одна із юнацьких газеток, появу яких ми завжди з радістю реєструємо.

Я ЩАСЛИВА...

Учора падав великий дощ. Правда, можна було його сподіватися, бо вже кілька днів насувалися сірі хмари. Аж учора вони нарешті заступили сонце, а воно — наче їх розтопило. Упродовж короткого часу увесь світ покритися величезними краплями води. Було чути, як в городі налякані пташки відлітали до своїх гніздечок, а на порозі сумно замуркотів якийсь нещасний кіт.

Я взула собі високі чоботи, ухопила парасольку і вийшла на прохід під дощем. Кіт за мною. Ішли ми далеко і довго. Там попри крамниці, тут через парк... Аж зупинились над невеличким ставком. Мене, а може і мого «товариша» інтригувало, як краплі падали у воду, трішки зрушувати поверхню і розпливалися, не залишивши за собою жоднісінького сліду. Чи це не нагадає собою людських душ, які кожного дня тонуть безслідно в океані народів? Мені, бодай, так видається...

Але я щаслива людина. Відхотілося мені далі стояти над тим ставком. Пішла в поворотну дорогу. Кіт увесь час біг за мною.

Аж тут дощ перестав падати. У сірому небі з'явилася синя плямка. Вона росла, росла і швидко з неї визирнуло сонце. Увесь світ наново ожив...

Я ще раз глянула на свій став. Там водні лілеї знову зацвіли. Я була певна, що сонце тільки ховалося за хмари і що воно вийде з-поза хмар знову... Сьогодні щастя у моєму серці...

Пл. уч. Марта Гобань

гурток «Чорнобривки», 12-ий Курінь УПЮ-ок
ім. Олени Теліги, Торонто, Канада

ВЕЛИКДЕНЬ У ЛОНДОНІ

Спомин

Велика П'ятниця — день чару і любови. У капличці все тихо і темно. Тільки незліченні ряди свічок освічують її дивним і чарівним світлом. Сила-силенна пахучих квітів довкруги тепаподу, а на ньому лежить плащаниця, що зображує Сина Божого, що став Чоловіком на землі. Рани на ногах і руках, бік пробитий списом. Він мертвий, але не надовго! Бо прийде день, коли Він у тріумфі воскресне із мертвих. І шойно тоді увесь людський рід буде радіти та співати «Христос Воскрес»!

Ніколи не забуду цієї церковці, цієї плащаниці.

Вони і мої тодішні почування залишаться зі мною до кінця життя...

Пл. юн. Марта Єнкала
Лондон, Вел. Британія

(Із пластового юнацького журналіку в Лондоні «Веселка»).

ДРУГИЙ КОНКУРС НА ДОПИС ДО «ЮНАКА»

Минулого року проголошено у Пл. Станиці Нью-Йорк конкурс на найкращий допис про вакаційні переживання для нашого журналу.

Про вислід цього конкурсу ми писали в "Юнаку" за квітень м. р. і в цьому числі помістили також нагороджені дописи.

Цієї осени енергійна референтка пластових видань при Пластовій Станиці Нью-Йорк пл. сен. Марта Ярош знову проголосила конкурс, даючи юнацтву тим разом можливість писати не лише спомини про вакації, але також вірші, есеї та думки на тему пластової організації.

При наполегливості пл. сен. М. Ярош і допоміжних пластових упорядників цим разом у конкурсі взяло участь 19 юнаків і юначок.

У місяці січні журі у складі: пл. сен. Леся Храплива, пл. сен. І. Близнак, ст. пл. Світлана Луцька і редакторка "Юнака", пл. сен. О. Кузьмович, при допоміжних пл. сен. М. Ярош розглянуло усі дописи і після довгих обговорень признало чотири нагороди у старшій групі та три нагороди в молодшій.

Першуні старшої групи: (зліва на право) пл. розв. Богдан Поритко, пл. уч. Олесь Мотиль, пл. розв. Уляна Ільницька і пл. розв. Ігор. Рак.

У старшій групі перше місце здобув пл. розв. **Ігор Рак**, псевдо "Юнак", за есей п. н. "Наші виховники і Пласт", друге — пл. розв. **Уляна Ільницька**, псевдо "Жаба", за есей п. н. "Нещира дружба", третє одержали два юнаки, а це пл. уч. **Олесь Мотиль**, псевдо "Пантелеймон Смит", за поетичний есей "Захід сонця" і пл. розв. **Богдан Поритко**, псевдо "Ігор Твердолазін", за гумористичну історію п. н. "Моя пластова фамілія".

У молодшій групі журі не признало нікому першої нагороди. Другу здобула пл. уч. **Марта Зелик**, псевдо "Жайворонок", за вірш "Над морем", третю одержали — пл. уч. **Олександра Сущків**, псевдо "Незабудька", за гумористичний спомин "Один день моїх вакацій" і пл. уч. **Адріян Каратницький**, псевдо "Мартин Марпрейлет", за есей п. н. "Забута меншина".

Крім нагороджених узяли участь в конкурсі такі юнаки та юначки: Христина Сливоцька, Наталя Чума, Уляна Ільницька (другий допис), Степан Білостоцький, Оксана Пелех, Іван Кордуба, Роман Юзенів, Олена Шумилович, Мирон Кравчук, Андрій Якубовський, Христя Роговська, Сюзанна Цегельська.

Першуні молодшої групи: (зліва на право) пл. уч. Адріян Каратницький, пл. уч. Олександра Сущків і пл. уч. Марта Зелик.

Проголошення вислуду конкурсу відбулося у часі свята 22-го січня Пластової Станиці Нью-Йорк. Книжкові нагороди вручила першунам редакторка "Юнака", пл. сен. Ольга Кузьмович, підкреслюючи з радістю зацікавлення конкурсом та скількість дописів, що дає заохоту, що в черговому році буде ним зацікавлена ще більша кількість юнацтва.

Нижче містимо нагороджений першою нагородою у старшій групі есей пл. розв. Ігоря Рака та вірш пл. уч. Марти Зелик, що здобув другу нагороду в молодшій групі. У черговому числі "Юнака" помістимо дальші нагороджені праці на конкурс, надіючись, що цим заохотимо його учасників далі пробувати сил в дописах до свого журналу.

НАШІ ВИХОВНИКИ І ПЛАСТ

(Допис нагороджений 1-шою нагородою у групі старших)

У теперішніх часах американська і українська молодь дуже бунтівнича і старші неправильно її оцінюють. Молодь — це активна, рухлива, думаюча група людей. Але, на жаль, молодь не виявляє себе так, як суспільство хотіло б її бачити. Одні дивуються, чому молодь така, інші її засуджують — і чомусь не можуть зрозуміти такої простої речі, що молодь, щоб не нудитися, заходить у лихо, замість в добро, але це не вина молоді.

Усе зле виглядає в очах молоді як дуже приємне, приманливе і добре.

Зате добро не виглядає приємне і добре тому, що немає досить заохоти і допоміжних молодим від старших.

Тут повернемося до Пласту. У підручнику «Життя в Пласті» д-р О. Тисовський пише, що «Пласт — це організація української молоді для патріотичного всебічного самовиховання». Пла-

Молоде перо

Пл. розв. Ігор Рак
3 кур. УПЮ-ів ім. І. Мазепи
Нью-Йорк

Пл. уч. Марта Зелик
2 кур. УПЮ-ок ім. Л. Українки
Нью-Йорк

ствою метою є виховати повноцінну, творчу українську людину на підставі Христової релігії.

Дивлячись на сьогоднішній світ і на значення Пласту, зауважую, що якщо б Пласт був тим, чим він повинен бути, — ми б не мали поважних проблем з нашою пластовою молоддю.

Той, хто думає, що молодь не дбає про культуру, історію і конструктивну працю, дуже помиляється. Ціль Пласту — будувати характер і зацікавлення. Тепер, однак, Пласт не формує характеру, а притуплює зацікавлення молоді.

Пластові виховники дуже занедбалися у своїх виховних обов'язках. Найкращим доказом є завдання пластових проб. Виховники вимагають від нас здавання проб, а нас узагалі до них не підготовляють. Вони наказують, а не пояснюють і не допомагають.

Молодь, а головню юнаки, на сходинах нудяться. Сходини є, а часами їх нема, виховник не приходить, а як прийде, то не приготований до сходин, юнаки не приходять, а якщо придуть, тоді нудяться.

Багато речей цікавить теперішнє юнацтво, є багато тем до дискусії. Виховники повинні про це знати і так приготуватися, щоб сходини були на відповідному рівні. Юнаки приходять на сходини із цікавістю і надією, а залишають із розчаруванням і невдоволенням. За тиждень приходять знову, і повторюється те саме. Як довго має це так тягнутися? Здається так довго, аж ми станемо виховниками і будемо наших виховників... наслідувати.

НАД МОРЕМ

(Вірш нагороджений 2-гою нагородою у молодшій групі)

Срібне море блищить на обрії,
Морські чайки в піску сліди поробили
Хвиля за хвилиною в берег вдаряє,
Хлопчик маленький замок виробляє.

Прикрасить він замок
Мушлями перлинами,
Пір'ям білої чайки,
Мріями чарівними.

Побіжить по пісочку променистим,
Рине в воду, мов рибка золотиста.
В хвилях він буде забавлятися,
Будуть хвилі його до неба підіймати.

Раптом хвиля грайлива
До берега припливла.
Змила замок і з ним мрії
Лишила тільки спогади давнії.

В очках хлопчика сльозинки,
Мов прозорії перлинки.
Хлопчик довго тут стояв,
Тут над морем плакав.

Замок цей, його ввесь труд,
Зник мов дим у далечинь.

У житті багато замків ще буде,
Не один з них хвиля забиратиме
Але хлопець буде завжди трудитись,
З хвилями не гратись, а змагатись.

Пл. уч. Марта Зелик, 12 років,
2-ий Курінь УПЮ-ок, Нью-Йорк, США

Час летить, земля кружляє, години минають,
а Пласт стоїть непорушно і мертво.

Те, що Пласт повинен нам давати — дружбу, співпрацю і самовиховання, таке потрібне для молоді, тепер не завжди нам дає.

Дубове листя в'яне під великим деревом...
Калина сохне, а ніхто її не підливає... Маленький грибок лежить мертвий під ударом блискавиці...

Пласт існує — але виховання молоді із кожним роком більше занепадає...

Пл. розв. Ігор Рак, 16 років.
3-тій Курінь УПЮ-ів, Нью-Йорк, США

ВИРІВНЯЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ЗА „ЮНАКА“

ЗА 1969 РІК -- 6.00 ДОЛЯРІВ!

ПРИГОДИ В ТАБОРІ

Минулого літа наш гурток "Мрії" мав велике щастя. Ми поїхали на вимінний табір до Едмонтону разом з іншими юначками (були також і юнаки, але в іншому таборі). Як приїхали ми до Едмонтону, то були дуже втомлені триденною їздою в потязі. Але гостинні господарі, в яких ми заночували, своєю сердечністю прогнали всяку втому

Наші пластові друзі з табору юнаків також мандрували по Скелястих Горах.

По дорозі з Торонта до Скелястих Гір ми зупинилися з гуртком юнаків із Торонта перед ратушем у Вінніпезі.

У таборі ми мали багато пригод. Одна пригода сталася через дощ. Пробудилася я вночі, ціла мокра — мокрі піжама, мішок і пів шатра. Це за те, що ми не послушали друга Юрка Даревича, який нам радив поправити шатро. Потішали себе тим, що ми не були єдині в таких неприємних обставинах. Деякі таборовички спали ще в більших калабанах як ми.

У цьому таборі було п'ять гірських прогулянок. Члени нашого табору відвідували такі місця, як от: водоспад Атабаска, озера Джералдін, річку Фраст, обсерваційну вежу в Джералдін та невідомий терен геть

за Атабаскою. Автобусами ми поїхали оглядати Колумбійські льодовики.

Але вершком усіх подій була наша служба в кухні. Тоді, коли старші юнаки пішли на триденну прогулянку, мабуть, ведмеді це побачили і скористали з нагоди, щоб настрашити юначок. Дівчата боялися до того часу, аж поки лісничий не застрілив одного ведмеда. Тоді то позникали всі ведмеді. Але тоді саме повернулися і юнаки з прогулянки. Нам було дуже жаль застріленого бурмила.

Табір скінчився зашвидко. Ми повернулися до Едмонтону на два дні, щоб оглянути місто. Швидко минули і ці дні в гостинному місті.

Ідемо битим шляхом серед гірської природи у Скелястих Горах.

Три із нас "з повним вирядом" зупинилися у мандрівці, щоб зробити світлинку.

Уже треба було бути у потязі. А за три дні приїхали ми назад до Торонта, де нас на залізниці зустріли батьки.

Пл. уч. Руслана Вжесневська
гурток "Мрії", 4 Кур. УПУ-ок
ім. Лесі Українки, Торонто

ВЕСЕЛКА

144 Друга Євсеню в Нью-Йорку
(в Пластовому Домі)
Tel.: ORegon 4-9576/79-98

Відкрита щодня від вчасного ранку до пізньої ночі.

✧ Зимні і теплі перекуски, сніданки, полуденки ✧ содові води
✧ морозиво ✧ солодощі — теж вибагливі, імпортовані
✧ шкільні і ванілі приладдя ✧ українські і чудомовні часописи.
«Веселка» є улюбленим місцем зустрічей нашої молоді!

УКРАЇНЬСЬКА МОЛОДЬ СТАРШИМ ГРОМАДЯНАМ

Згідно із стародавнім українським звичаєм пластунки-юначки з гуртка "Троянди" 10-го куреня УПЮ-ок у Торонті, відвідали наших старших в Українському Домі ім. Івана Франка. Молоді колядники своїм співом зворушили мешканців пансіону, а своїми дарунками зробили їм велику приємність.

Наші старші, прислухаючись до вочому співові, полинули думками до рідних сторін, згадуючи свої мо-

Авторка допису, пл. юн. Тереня Івахів, біля ткацького варстату в "Домі для старших" у Торонті.

лоді літа, а з ними багато споминів і переживань. Можна було бачити, як на деяких обличчях котилися сльози... На прохання дівчат, деякі з мешканців пансіону прилучились до їхнього співу колядок.

При цьому відбулася невеличка гостина для всіх присутніх. У цьому часі, управителька пансіону, пані Євгенія Пастернак, відкрила різдвяну посилку, що її прислала для мешканців Дому для Старших Миська Управа з торонтської ділянки Етобіко. Цим гарним і чудово запакованим дарунком, а головне самою пам'яттю чужинців про наших старших з нагоди свят, дуже приємно були вражені мешканці Дому, як також і дівчата-коляднички.

Пластунки залишили у наших старших — мешканців пансіону, своїми відвідинами з колядою гарний спомин, а для інших дали цим пластовим добрим ділом приклад до наслідування.

Пл. уч. Тереня Івахів
Гурток "Троянди", 10 кур. УПЮ-ок ім. Ольги Косач, Торонто

ШУКАЧІ ПРИГОД

Десята година... Дани ще нема! П'ятнадцять по десятій — уже на-решті приїхали. Рушили в дорогу, аж раптом Ліда кричить:

— Де однострої?

Вернулися назад додому, взяли однострої. І так почалася наша далека прогулянка до Вінніпегу з нашою першою пригодою ще дома. На станції наші друзі — братчики і сестрички прийшли попрощатися з нами.

О 11-й год. "рушив потяг у далеку дорогу". Під час тих трьох днів нашої їзди з Монреалю до Вінніпегу у потязі зустріли ми багато приємних людей та кондукторів. У потязі дотримувались ми нашої таборової програми з новацького табору: установа, прорух, обід та вогник зі співом, яким усі люди були захоплені.

Приїхали на станцію о 3-ій год. по полудні.

— Уже тут, нарешті?

— "ЯГУ".

— Але де ми є?

— Що маємо робити?

Монреальські юначки в таборі Вінніпегської Пластової Станції, у Кемп Мортоні біля Вінніпегу. Зліва до права: пл. уч. Люба Сунак, пл. розв. Леся Андрухів, пл. розв. Ліда Сунак і пл. уч. Даня Звонко.

Дарунок з Монреалю нас урятує!

— Ліда, дзвони до пані Заяць!
За її посередництва ми стрінули панство Сабарів, які нас завезли до табору.

Монреальські юначки з юнаками з Вінніпегу перед виїздом на фестиваль до Давфіню.

— Нікого нема!

— Чи табір уже скінчився?

— Ні, пластунки на тереновій грі!

По вечері чекала нас велика робота — покласти шатро, а на другий день дводенна прогулянка. Із прогулянки вернулися ми до табору втомлені, та на нашу велику радість приїхали до нас із далекого Монреалю гості.

І знову ми в дорозі, бо за тиждень табір виїхав до Давфіню. Там ми провели п'ять днів, — виступали на Українському фестивалі та оглядали історичні місцевості. Ми познали багато визначних осіб. Наш табір творив штафету для колишнього прем'єра Канади — пана Діфенбейкера.

У Вінніпезі ми всі чотири перебули три приємні дні в домі д-ра Сабари. Вінніпегські пластунки взяли нас на тур по місті та історичних місцях, які варто побачити. Так закінчилися наші незабутні пригоди.

Наш побут у Манітобі був дуже приємний і за це дякуємо всім тим, які дали нам змогу поїхати на зимовий табір та нас так гарно прийняли і гостили.

Ліда і Леся

Будьте ПЕРЕДплатником,
а не ПІСЛЯплатником "Юнака"!
Тому ЩЕ НИНІ вишліть
6.00 доларів
на ПЕРЕДплату за 1969 рік!

ЮНАЧКИ ПРОЩАЮТЬ СВОЮ КОШОВУ

26-ий курінь УПЮ-ок ім. Олени Степанів у Джерзі Сіті, Н. Дж., США, дуже цікаво провів прощання своєї кошової ст. пл. Дарії Василик. Ми приготували для нашої кошової, яка виїздила до Канади, щоб там одружитися, справжній дівчачий вечір із різними нашими обрядовими звичаями. Вечір відбувся в нашій пластовій домівці, що міститься при Народньому Домі в Джерзі Сіті.

Світлина показує кошову в оточенні юначок з 26-го куреня. На столі вінок, що ми його сплели, та дві похилені одна до однієї свічки.

Пл. розв. Аніта Островська
курінна

СВЯТО ДЕРЖАВНОСТИ І СОБОРНОСТИ У СТАНИЦІ НЬЮ-ЙОРК

Під час співу пластового гімну

26-го січня ц. р. Пластова Станиця в Нью-Йорку відзначила святочним апелем 50-річчя Соборности Українських Земель і 51-річчя Української Державности.

У великій залі школи св. Юра зібралися члени Пластової Станиці від новацтва аж на пл. сеньйорах кінчаючи, щоб вислухати короткого наказу станичного і програми, яку

підготувала невтомна імпрезова референтка станиці ст. пл. Оріся Крамар.

Найкращою точкою була збірна деклямація юнацтва і новацтва, на закінчення якої виконавці усталилися із золотими літерами в руках, що творили напис: "Софійський собор, Україна, 22 січня".

Ряди юнаків при відкритті свята

ДЕНЬ ГАГІЛОК

У неділю квітня, в будинку СУ-Б-у в Лондоні, лондонський гурток пластунок разом з лондонськими сүмівками вивели гагілки. Першу точку вивели старші сүмівки. Другі виступали пластуни, які виводили такі гагілки: "Чорнушко душко", "Гей нумо, нумо", "Зелені огірочки", "Ой мамуню, горох кочу", "Іде, іде Зельман".

Після цього молодші сүмівки вивели "Ягіл-ягілочка", а відтак усі ми разом бавилися в "Жучка" і "Вію вінець". Опісля деякі із присутніх гань заспівали та вивели гагілки з Волині, Галичини та інших частин України. На закінчення був чай. Це був дуже цікавий вечір.

Пл. юн. Ірина Фундак
(Із журналика пластової молоді в Лондоні "Веселка")

**Вишліть ще сьогодні
6.00 дол.
на передплату за "Юнака"
на 1969 рік**

● Як будете висилати передплату, долучіть також Вашу пожертву на пресфонд "Юнака"!

● Приєднайте для "Юнака" одного нового передплатника!

Виконавці збірної деклямації

Як звичайно, святковий апель був сполучений із підвищеннями ступенів, іменуваннями, записаннями і відзначеннями.

Святові приглядалося багато батьків, які прийшли, щоб бути свідками пластових успіхів своїх дітей.

Після того, як присутні попрощали трьох юнаків із відходом до старшого пластуництва, відбулося проголошення вислідів другого конкурсу на допис до "Юнака".

Наша пошта

ХТО З ВАС ВІДГУКНЕТЬСЯ?

Від Редакції: Ми одержали гарного і цікавого листа від молодого українки із Словаччини. Вона, між іншим, шукає охочих до листування, і ми надіємося, що серед наших читачів знайдеться багато охочих.

Зацікавлених просимо писати у тій справі до редакції "Юнака". А ось лист нашої нової читачки:

Здивується, може, одержавши цього листа. Відзиваюся оце до Вас з далекої Чехо-Словаччини. Пишу із тієї нагоди, що я одержала три номери Вашого журналу «Юнак». Не знаю, хто міг мені вислати ці журнали, оскільки не знаю нікого в Канаді. Була б Вам дуже вдячна, якби Ви написали у відповідь, хто замовив їх для мене.

Що торкається «Юнака», то він дуже цікавий. Змістовно багатий — цікаві статті, оповідання, описи подорожувань тощо. Жаль, що Пласт так далеко. З радістю я записалась би до нього, хоч мені вже 19 років. В нас мають словаки організацію — «Скаут», і це власне так як «Пласт». Ми, українці, змагаємось утримати організацію СМК — «Союз Молоді Карпат».

Може знаєте когось із молодих людей-студентів, які мали б бажання листуватися, обмінюватися своїми поглядами. Хай напишуть. Нас тут багато молодих українців, тож листуватися буде з ким.

Прошу пробачити мені мою відвагу, але ще раз дуже прошу написати мені відповідь.

Бажаю Вам багато щастя та успіхів у Вашій праці у майбутньому.

Із пошаною та щирим привітом до Вас
М. П.

● З листа із "тамтого боку": Шановна Редакціє! З великою радістю прочитав Вашого листа і зараз же пишу відповідь. Щира подяка за Ваші надіслані журнали "Пластовий Шлях" і "Юнак", що мене надміру вразували, бо завжди мене цікавила діяльність української еміграції. Просите мене, щоб написати дещо про себе та про життя українців у Чехо-Словаччині. Про все це я хочу написати пізніше. Тепер у своєму листі посылаю Вам іншу статтю п. н. "Асиміляція, її наслідки та боротьба проти неї" для використання у Вашому журналі. Коли була б добра, то можете опублікувати, але лише під моїм псевдонімом. Чекаю на Вашу скору відповідь. Із щирим привітом — **П. Ч. Братислава, Чехо-Словаччина.**

● На прохання пані Гузіль з Бронксу пересилаю чека на \$15.00. Є це гроші, які вона збрала в день першого Св. Причастя її сина Михайла, пластового новака на Бронксі біля Нью-Йорку. Ці гроші пані Гузіль призначила на пресовий фонд "Юнака". — Скобі — **Пл. сен. Ігор Раковський, Бронкс, США.**

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСФОНД "ЮНАКА"

15-ий Курінь УПЮ-ів ім. гетьмана Івана Мазепи	
з нагоди посвячення курінного прапора дня	
16. 2. 1969 р., Торонто, Канада	\$25.00
П. Гузіль з нагоди першого св. Причастя свого сина Михайла — новака, Бронкс, США	15.00
пл. сен. Юрій Семків, Гленрой, Австралія	13.75
пл. сен. Марія і Михайло Логази замість квітів на могилу сл. п. Степана Пилипишина, батька	
пл. юн. Петра і Надії, Сиракузи, США	10.00
пл. сен. Ігор Суховерський, Освіро, США	9.00
Гурток УПЮ-ок "Орликівки" замість оголошення про свою вечірку, Гемстед, США	5.00
ст. пл. Марічка Кузич, Чикаго, США	5.00
пл. сен. Марія Малиновська, Дітройт, США	4.50
пл. сен. Ростислав Ратич, Едісон, США	4.00
пл. юн. Іван Тодосійчук, Монреаль, Канада	4.00
пл. розв. Оксана Гаврилюк, Нью-Йорк, США	4.00
пл. юн. Рома і Аня Фаріон, Парма, США	4.00
пл. юн. Люба Марушка, Чикаго, США	4.00
пл. юн. Володимир Голик, Торонто, Канада	4.00
ст. пл. Андрій Дурбак, Чикаго, США	4.00
пл. юн. Левко Гординський, Дітройт, США	4.00
пл. розв. Ірина Мостович, Лексінгтон, США	4.00
пл. юн. Я. Андрухович, Порт Ноарлунга, Австралія	3.60
пл. юн. Олександр Балабан, Нью-Йорк, США	3.00
пл. юн. Марта Сабара, Вінніпег, Канада	2.00
М. Н. Андрусак, Вінніпег, Канада	2.00
пл. юн. Люба Возняк, Парма, США	2.00
ст. пл. Ігор Макух, Боффало, США	2.00
пл. юн. Ераст Гафткович, Гартфорд, США	1.00
пл. юн. Роксоляна і Борис Миці, США	1.00
пл. юн. Віра Кукіль, Гартфорд, США	1.00
пл. юн. Богдан Сененко, Джерзі Сіті, США	1.00
пл. сен. Петро Пришляк, Гартфорд, США	1.00
пл. юн. Рормері Гуловата, Асторія, США	1.00
пл. юн. Борис Сірський, Вотерлю, Канада	1.00
пл. сен. Юрій Раковський, Філадельфія, США	1.00
пл. юн. Зірка Стебельська, Ньюарк, США	1.00
пл. юн. Павло Чарський, Нью-Йорк, США	1.00
пл. юн. Мирон і Ліля Мартинці, Рочестер, США	1.00

Разом у цьому списку

\$148.85

● Наш гурток "Лебідки" недавно перейшов до юнацтва. Уже дуже хочемо передплатувати і читати "Юнак". Тому пересилиємо 18.00 дол. на передплату за 1969 рік, себто 3 передплати. Решта членів нашого гуртка вже одержує "Юнака". Одночасно долучуємо 6.00 дол. які ми самі заощадили, на дарункову передплату для когось, хто, так як ми, дуже хотів би одержувати і читати "Юнака", а сам не може заплатити передплати. — Скобі! — **ГУРТOK "ЛЕБІДКИ", 36 курінь УПЮ-ок, ім. О. Кисілевської, Чикаго, США.** Заувага Адміністрації: це письмо і чека на 24.00 дол. переслала нам ст. пл. Марта Гарасовська.

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.
ПЛАСТУНИ й ПЛАСТУНКИ!

Складайте Ваші ощадності в нашій найбільшій і найстаршій у Торонті кредитівці

Українська Кредитова Спілка

297 College St. — Toronto 2B, Ont.
Tel.: 922-1402

Пластун Ти, юнак?
ОЩАДНІСТЬ — Твій знак!
Щадити щоденно учись!
Як будеш студент,
Той доляр, той цент
Тобі допоможе колись
Здобути знання, прожиток, ім'я!

- ЗА ОЩАДНОСТЕВІ ВКЛАДИ «Самопоміч» платить $4\frac{1}{2}\%$ ДИВІДЕНДИ.
- КОЖНА СУМА ВКЛАДУ враз із усіма фондами має своє ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ“ У ЧІКАГО

2351 West Chicago Ave. — Tel.: HU 9-0520
Chicago, Ill., 60622, U.S.A.

ЗДОРОВИЙ І СМАЧНИЙ ХЛІБ
та всякі інші печива
випікають

УКРАЇНСЬКІ ПЕКАРНІ
власниками яких є

Анна і Роман Вжесневські

The Future Bakery

735 Queen St., West-Toronto, Ontario
Tel.: EM 8-4235

★★★
Home Town Bakery

164 Kane Ave., Toronto, Ontario
Tel.: RO 7-7246

Нормально банки платять за ощадності
3 відсотки. За Ваші ощадності **НА СПЕ-
ЦІАЛЬНОМУ ЮНАЦЬКОМУ КОНТІ** в на-
шій кредитівці одержите: **$5\frac{1}{2}\%$**

ЩАДІТЬ МІСЯЧНО
по 5.00 долярів
а після 5 років одержите

343.00 дол.

СКЛАДАЙТЕ СВОЇ ОЩАДНОСТІ

в українській кредитівці

“БУДУЧНІСТЬ”

КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА В ТОРОНТО
140 Bathurst St. Toronto 2B, Ont.

Друкарня-ПЕРЕПЛЕТНЯ
КИЇВ

КIEV PRINTERS LTD.
686 RICHMOND ST. W.
TORONTO, ONTARIO

виконує
всякі
друкарські
і переплетничі
роботи

Хто з Вас подорожує

✱ літаком ✱ кораблем ✱ поїздом ✱ автобусом
у Канаді чи поза Канадою повинен купити по-
дорожній квиток і одержати безплатно всякі
потрібні інформації і поради

в українським подорожнім бюро
МАРКІЯНА КОГУТА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto 9, Ontario
Telephone: 535-2135 & 535-2136

Увага! Увага!

«Юнака» треба не лише передплачувати, але й докладно читати, до нього дописувати, приєднувати йому передплатників і збирати пожертви на його пресфонд.

Ціна 50 центів

POSTAGE PAID AT TORONTO, CANADA

If not delivered please return to:

YUNAK Magazine

2199 Bloor St. W., Toronto 9, Ont., Canada

RETURN POSTAGE GUARANTEED

СИНИЦЯ

СОЛОВЕЙ

ЛАСТІВКА

ПІДСНІЖНИК

БАРВІНОК

ФІЯЛКА

БДЖОЛА

В Пластовій кооперативі ПЛАЙ

PLY CO-OP LTD., 768 Queen St. W., Toronto 3, Ont.

ЗАМОВЛЯЙТЕ ПЛАСТОВІ ВІДЗНАКИ

- новацьких роїв і гнізд
- юнацьких гуртків і куренів
- новацьких і юнацьких проб
- нов. і юн. іспитів умілостей

БОРСУК

ІЖАК

КАЖАН

БОБЕР

САЙГАК

ЛИС

РИСЬ

ЗАЄЦЬ

У цьому оголошенні поміщені зразки відзнак юнацьких гуртків, які продаємо по 50 центів за штуку. Маємо постійно на складі 40 різних родів таких відзнак і можемо їх кожноразово вислати. Виготовляємо також інші відзнаки роїв УПН і гуртків УПЮ на замовлення.

КУПУЙТЕ В НАС ТАКОЖ:

★ всякі інші пластові відзнаки ★ усі частини пластових одностроїв ★ таборовий виряд ★ спортове приладдя ★ усі пластові видання, а зокрема обов'язковий для юнацтва посібник, автором якого є основник Пласту

ПРОФ. Д-Р ОЛЕКСАНДЕР ТИСОВСЬКИЙ (ДРОТ)

Життя в Пласті

544 сторін • багато ілюстрацій • ціна 6.50 дол.

* КУПУЙТЕ В ПЛАСТОВІЙ КООПЕРАТИВІ «ПЛАЙ»!

* ЧИСТИЙ ПРИБУТОК КООПЕРАТИВИ «ПЛАЙ»
ПРИЗНАЧЕНИЙ НА ВИХОВНІ ЦІЛІ ПЛАСТУ!

ВЕДМІДЬ

ВОВК

ОЛЕНЬ

ЛЕОПАРД

КОБРА

ОРЕЛ

СОКІЛ

ГОТУР

ТАРПАН